

LIBRIS | ALAINA URQUHART We know
books

MĂCELARUL DIN MLAȘTINĂ

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL 1

JEREMY AUDE ȚIPETELE PRIN GURILE de ventilație. Aude, dar nu reacționează. Rutina lui nocturnă este esențială. Sarcinile lui banale, cotidiene îl fac să fie mai autentic. Simpla acțiune de a deschide robinetul vechi al chiuvetei sprijinite pe dulăpiorul de toaletă din baia sa ordonată îi dă sentimentul de stabilitate și echilibru. Serile se încheie de obicei în fața acestei oglinzi. Tocmai a ieșit de la duș și, ca de obicei, urmează să se bărbierească. Îi place să se bage în pat, cu corpul și mintea curate. Își face timp pentru a se asigura că aceste pregătiri au loc în fiecare seară, indiferent de perturbările exterioare.

În seara aceasta, un țipăt deosebit de puternic îl scoate din rutina sa. Se holbează în oglindă, simțind cum furia îi acaparează simțurile. O simte crescând ca pe un mucegai care dă buzna. Nu poate gândi din cauza țipetelor aproape ritmice care se aud acum din beci. Urăște zgomotele puternice de când se știe. Când era copil, simțea cum împrejurimile se închid în jurul lui ca o menghină ori de câte ori se afla într-un loc aglomerat și zgomotos. Acum, singurele zgomote pe care mai vrea să le audă sunt cele specifice mlaștinii. Simfonia vietăților

ei îl liniștește asemenea unei pături călduroase. Natura îți oferă întotdeauna cea mai bună coloană sonoră.

Încearcă să ignore țipetele. Această rutină este sacră. Oftează, aranjându-și o șuviță de păr blond care i-a căzut ușor pe frunte și pornește radioul de lângă chiuvetă. Singurul moment în care își mai găsește alinarea în sunet este atunci când ascultă muzică. În timp ce se pregătește să se ușureze, în difuzoare răsună piesa „Hotline Bling” a lui Drake, iar el o oprește imediat. Uneori are impresia că s-a născut în generația greșită.

Își spală încet sângele și murdăria de pe mâini, încercând să nu bage în seamă gemetele înăbușite, agonizante, care scapă prin gurile de aerisire ale sistemului de încălzire. Își privește cu atenție fața în oglindă. Cu fiecare an care trece, are impresia că pomeții i s-au ridicat ușor și au devenit mai proeminenți. Este o consecință ciudat de satisfăcătoare a îmbătrânirii și se simte binecuvântat pentru asta. O mulțime de oameni stabili emoțional admiră un chip bine sculptat. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu înțeleg cât de primitiv de sinistră este această fixație anume. Majoritatea nu își îngăduie să vadă latura sălbatică a unui psihic care a fost creat cu milioane de ani în urmă din nevoia adesea brutală a strămoșilor lor de a supraviețui. Acestea sunt trăsăturile pe care evoluția le-a considerat utile. Oamenii sunt pur și simplu prea proști pentru a înțelege că propriile lor predilecții denotă un fond genetic puternic înrădăcinat în brutalitate.

El nu arată neapărat ca o persoană cu apucături depravate. Pare inofensiv și, uneori, ar putea părea de-a dreptul bun. De aceea totul funcționează. Există o plantă numită *Amorphophallus titanum* care este denumită în mod colocvial „floarea-cadavru”. Este mare, frumoasă și fără niciun mecanism exterior care să sugereze că este periculoasă. Cu toate acestea, atunci când înflorește, o

dată la aproximativ zece ani, eliberează un miros asemănător celui al cărnii în putrefacție. Totuși, supraviețuiește. Se dezvoltă. Iar el nu este atât de diferit de floarea-cadavru. Oamenii se înghesuie să vadă această plantă neobișnuită, iar ea și-a câștigat admirația în ciuda caracteristicilor sale ciudate.

Mâine este joi. Joia este vinerea lui, dar detestă cu adevărat când oamenii spun lucruri de genul acesta. Totuși, se bucură de luxul de a-și lua vinerea liber de la serviciu de când a început al doilea an la Facultatea de Medicină a Universității Tulane. Chiar dacă mai are de parcurs câteva cursuri, pentru el, vinerea este începutul weekendului. În weekenduri lucrează cel mai mult. Este deosebit de entuziasmat pentru că are planuri reale pentru invitații săi din weekendul care urmează. Bineînțeles, îndeplinirea acestor planuri la potențialul lor maxim depinde de abilitatea sa de a mai adăuga încă un invitat în grup.

Într-adevăr, Emily avea să li se alăture. Au trecut săptămâni de analiză de când și-au început parteneriatul în laboratorul de biologie, iar acum, este sigur că ea ar reprezenta provocarea după care tânjește. Emily face jogging de câteva ori pe săptămână și nu pare să-și îndoape corpul cu mizerii, așa că probabil că este rezistentă. Locuiește cu două colege de cameră în Ponchatoula, unde au închiriat împreună o casă mare și veche în afara campusului. În afară de dorința de a dezvălui noului ei partener de laborator prea multe lucruri despre ea, este competentă, autonomă și inteligentă, însușiri care, toate, îi vor fi de folos în timpul jocului său. Fetele din anturajul ei și-ar putea aduce și ele propria contribuție, dar își imaginează că, după șederea prelungită în casa lui, nu vor fi în stare să participe la toate activitățile de weekend pe care le-a planificat.

Ceialți doi oaspeți ai săi au avut de îndurat niscai-va neplăceri de când au sosit sâmbăta trecută, seara. I-a abordat în barul Buchanan și a reușit să intre în vorbă cu ei fără nicio pregătire prealabilă. De obicei, avea nevoie de timp pentru a-și cunoaște potențialii oaspeți, așa cum s-a întâmplat și cu Emily, dar aceștia doi i-au căzut în plasă imediat. A fost ca și cum universul i-ar fi cerut să-i ducă gunoiul. Bineînțeles, el a acceptat imediat.

Katie și Matt sunt dureros de anoști. Le lipsește orice simț al gândirii originale și au fost mult prea dornici să urmeze acasă un om cu o structură osoasă bună doar în schimbul simplei promisiuni că vor primi droguri. Katie și Matt știu acum că au făcut o alegere proastă. Din nou, aude un geamăt de durere strecurându-se prin gura de ventilație și se surprinde pe sine pierzându-și răbdarea.

Renunță la ritualul de dinaintea somnului și se grăbește să coboare treptele până în beci, unde se află oaspeții săi. Aude imediat cum gemetele joase ale lui Katie se transformă în țipete înfricoșătoare, iar silueta ei mignonă se trage în spate când se apropie de ea.

— Trebuie să fii conștientă de faptul că stai în casa altcuiva, spune el, privind-o drept în ochii căprui și măloși.

Este iremediabil de ștearsă. Părul castaniu, fără viață, i se lipește de gâtul plin de sânge coagulat care acționează ca un lipici. Întreaga ei estetică te duce cu gândul la o persoană care trăiește într-un parc de rulote, deși a încercat cu disperare să ascundă asta. Dinții ei ca de șoricel ar putea fi considerați fermecători dacă nu ar fi o tembelă înimaginabilă. Când a abordat-o în bar, ea îl amuza pe Matt spunându-i o glumă despre zilele în care era majoretă în liceu — o poveste patetică ce pare neverosimilă având în vedere forma în care se află acum. Îi aranjează legăturile care o țin pe scaun și verifică dacă

LIBRIS | We know books
punga de perfuzie îi hidratează corect organismul. Tubul de perfuzie nu are nicio îndoitură, iar punga este încă aproape plină.

— Matt este respectuos. Fii și tu ca Matt, Katie.

Zâmbește larg și face un gest către corpul tăcut și nemișcat al lui Matt, prăbușit pe scaunul de lângă ea. Amândoi știu că a leșinat, probabil din cauza șocului, în timpul vizitei anterioare a lui Jeremy în subsol. Katie începe să plângă zgomotos, iar el își dă ochii peste cap. Îi pune la încercare bunăvoința, iar disperarea ei începe să-l dezguste tot mai mult. Stă tăcut în întuneric lângă ea, apăsând butonul „play” al boxei portabile dintre cele două scaune. În încăperea răsună „A Girl Like You” a lui Edwyn Collins. Rânjește în sinea lui. În sfârșit, un sunet decent.

— Ah, așa mai merge.

Se leagănă pe muzică și îi oferă lui Katie ocazia să se adune. Până la sfârșitul primului refren, ea începe să se tânguie. Fără nicio ezitare, el înșfacă cleștele din spatele scaunului ei și, cu o mișcare rapidă, îi smulge unghia de un roz dezagreabil de la degetul mare al mâinii stângi. În timp ce Katie urlă de durere, o apucă de cap și își apropie fața de a ei, atingându-i-o.

— Dacă mai aud un sunet, încep să-ți scot dinții. Ai înțeles? o amenință.

Ea nu reușește decât să dea ușor din cap, iar el aruncă cleștele într-un colț. Îi face cu ochiul și urcă scările.

Pe când era copil, nu a avut parte de prea multă milă. De fapt, nu a prea avut parte de multe lucruri. Tatăl său era un om dur, dar corect, și aștepta un anumit nivel de supunere în casa lui, atât din partea soției sale, cât și din partea fiului său. Dacă Jeremy îl prindea într-un moment potrivit, învăța abilități și

lecții importante și de durată prin instruirea atentă pe care o primea de la tatăl său. În calitate de mecanic de aviație în oraș, tatăl lui Jeremy întreținea diverse piese de echipament aerospațial. Deși nu necesita o educație formală, Jeremy era întotdeauna mândru că tatăl său lucra cu avioane și era dornic să arunce o privire asupra uneia dintre cele mai importante invenții ale omenirii. Dar, dacă îl prindea într-un moment nepotrivit, era tratat cu o batjocură plină de cruzime.

În ciuda stărilor schimbătoare ale tatălui său, Jeremy aștepta cu nerăbdare sosirea lui acasă de la serviciu în fiecare zi. Nu făceau prea multe lucruri împreună, dar asta aprecia. După ce își petrecea toată ziua cu mama, savura liniștea confortabilă care plutea între el și tatăl său în timp ce se uitau la ceva la televizor înainte de culcare. În cele mai multe zile, era tratat cu o doză mare de neglijență presărată cu câteva momente de atenție exagerată din partea mamei, de parcă nu era capabilă să-și ajusteze doza de afecțiune. Întotdeauna era ori prea multă, ori prea puțină.

Fiind un răgaz constant de la capriciile imprezvizibile ale părinților săi, cărțile au fost permanent în centrul atenției lui Jeremy. La vârsta de șapte ani, încă nu fusese înscris la școală. Oricât de neglijentă ar fi fost, la fiecare câteva zile, mama îl ducea la o bibliotecă de pe bulevardul St. Charles. Mergeau întotdeauna în zilele lucrătoare, în timp ce tatăl său era la serviciu. Jeremy nu își dădea seama pe atunci că mama lui își târa singurul copil la bibliotecă pentru a putea avea o aventură cu unul dintre bibliotecari, dar a asimilat lecțiile de înșelătorie pe care i le ofereau aceste excursii. A învățat de timpuriu să nu-i spună niciodată tatălui său că mama îl lăsa singur să hoinărească printre rafturi, în timp ce ea se retrăgea într-o cameră din spate cu domnul Carraway. Ba chiar și mai important, s-a învățat să fure.

LIBRIS

We know
books

Aducea acasă cărți ascunse în haină sau în rucsac, fără să-și facă vreodată griji că mama îl va verifica. Acum, Jeremy este destul de sigur că angajații pur și simplu se făceau că nu văd ce se întâmpla din milă, dar la vremea aceea, avea sentimentul că reușește să comită săptămânal câte un jaf.

Din când în când, domnișoara Knox, una dintre bibliotecare, încerca să discute cu el. Într-o zi, îndrăznind să îl întrebe direct dacă totul este în regulă acasă, vocea îi tremurase de îngrijorare. Nu-i răspunsese, în schimb, îi ceruse o carte despre lobotomii. Nu cu mult timp în urmă, devenise fascinat de această procedură medicală arhaică și de cel mai înfocat practicant al ei, doctorul Walter Freeman. În weekend, tatăl său vizionase o reluare a unui episod din serialul *Frontline*, intitulat „Minți sparte”. Era o perspectivă brutală asupra sistemului de sănătate mintală și evidenția o metodă de efectuare a lobotomiei la pacienții diagnosticați cu o serie de afecțiuni, în special cu schizofrenie, prin întreruperea presupusului circuit sau a rețelei de circuite despre care se credea că ar fi responsabilă pentru comportamentul neobișnuit al pacientului.

Lobotomia prefrontală pe care o realiza doctorul Freeman îl fascina cel mai mult. Sintagma „lobotomie cu spărgătorul de gheață” era un apelativ excepțional de provocator. Evoca imaginea unui chirurg îmbrăcat într-un halat imaculat, chinuit de dorința de a explora mintea bolnavă. Mai târziu, în 1992, când a auzit termenul folosit cu nepăsare la știri de unul sau de altul pentru a descrie o metodă pe care ucigașul în serie Jeffrey Dahmer o folosea pentru a-și supune victimele, a fost dezgustat. Dahmer era atât de neghiob, încât credea că își poate face singur niște zombi, injectând produse de curățenie și acizi în creierul victimelor sale. Era de-a dreptul imbecil. A numi ceea ce făcea el „lobotomie” era

LIBRIS | We know books
ca și cum ai numi ceea ce făcea Ted Bundy o „ieșire la întâlnire”. Jeremy îl auzea efectiv pe doctorul Freeman răsucindu-se în mormânt.

Jeremy era un copil avid de cunoaștere și, fiind în mod cronic insuficient stimulat, își hrănea apetența făcând experimente. Sfatul tatălui său i-a răsunit în minte ani de-a rândul: „Vrei să înveți despre un lucru, fiule? Trebuie să-l deschizi.”